

Sygn. akt **II AKa 33/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski (spr.) SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Gabrieli Stefaniak

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. sprawy

G. Ł. (1)

oskarżonego z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 11 stycznia 2016 r., sygn. akt III K 283/14

I) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla karę łączną pozbawienia wolności,
2. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 części dyspozytywnej:
  - a. w opisie czynu zwrot „po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla własnego in blanco poprzez podstępne uzyskanie” zastępuje określeniem „po podstępnym uzyskaniu”,
  - b. w kwalifikacji prawnej tego czynu art. 310 §3 k.k. zastępuje przepisem art. 270 §2 k.k.,
  - c. jako podstawę wymiaru kary za ten czyn wskazuje art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.,
  - d. obniża karę wymierzoną za ten czyn do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,
3. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 części dyspozytywnej:

a. w opisie czynu eliminuje zwroty: „puścił w obieg środek płatniczy w postaci podrobionego weksla własnego w ten sposób, że” oraz „jest on podrobiony i”,

b. w kwalifikacji prawnej tego czynu w miejsce art. 310 §2 k.k. wskazuje art. 270 §2 k.k.,

c. jako podstawę wymiaru kary wskazuje art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. i karę za ten czyn obniża do roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

II) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czterysta) złotych opłaty za obie instancje.

Małgorzata Jankowska Andrzej Olszewski Andrzej Wiśniewski

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie rozpoznał sprawę G. Ł. (1) oskarżonego o to, że:

I. w bliżej nieustalonej dacie nie później niż w dniu 23 kwietnia 2014r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po podstępym uzyskaniu w dniu 27.03.2014r. podpisu J. S. (1) w imieniu G. S. (2) na wekslu własnym in blanco z dnia 26 marca 2014r. bez wiedzy i woli J. S. (1) wypełnił weksel niezgodnie z jego wolą na swoje zlecenie płatności w kwocie 250.000,00 złotych równocześnie nakłaniając wystawcę weksla do jego wykupu usiłując wprowadzić J. S. (1) w błąd co do istnienia zobowiązania z weksla lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty weksla czym usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości J. S. (1),

tj. o czyn z art. 270 § 2 kk w zb. z art. 13 § 1 i 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w bliżej nieustalonej dacie nie później niż 09 maja 2014r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zbył firmie (...) SA z C. wypełniony przez siebie weksel własny z dnia 26.03.2014r. na kwotę 250.000,00 złotych wiedząc, iż nie zabezpiecza on żadnego istniejącego zobowiązania finansowego oraz sporządzoną przez siebie fikcyjną listę kontowania rzekomo wpłaconych kwot przez J. S. (1) z tytułu wykupu weksla oraz wysyłając z założonej na potrzeby uzyskania pieniędzy skrzynki mailowej (...)korespondencję w imieniu J. S. (1) celem uzyskania przez (...) SA kwoty 130.000,00 złotych od wystawcy weksla wprowadzając (...) SA w błąd co do prawdziwości istnienia zobowiązania wekslowego oraz wpłat pieniężnych dokonanych przez J. S. (1) z tytułu rzekomo istniejącej wierzytelności lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zwrot weksla przez firmę (...) SA, czym działał na szkodę firmy (...) SA w C.,

tj. o czyn z art. 270 § 2 kk w zb. z art. 13 § 1 i 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w dniu 28 marca 2014r. w S. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem G. S. (2) żądając od niej zapłaty kwoty 20.000,00 złotych za zerwanie umowy windykacji nr(...)zawartej w dniu 27.03.2014r. w jej imieniu bez należytego umocowania przez J. S. (1), wiedząc że umowa jest zawarta bez należytego upoważnienia i nie rodzi konsekwencji prawnych usiłując wprowadzić G. S. (2) w błąd co do istnienia zobowiązania zapłaty kary umownej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty żądanej kwoty, czym działał na szkodę G. S. (2),

tj. o czyn z art. 13 § 1 i 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

IV. w okresie od dnia 05 kwietnia 2014r. do 07 kwietnia 2014r. w S. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.079,43 złotych M. K. (1) wystawiając nienależną fakturę VAT nr (...) z dnia 07.04.2014r. za kary umowne z tytułu błędnego podania adresu dłużnika firmy (...) Sp. z o.o. wynikające z umowy windykacji zawartej w dniu 02.04.2014r. pod sygn. (...) znając poprawny adres dłużnika i wiedząc że nie ziszcili się podstawy naliczenia kar umownych usiłując wprowadzić M. K. (1) w błąd co do podstawy wystawienia faktury i wskazania mu błędnej nazwy firmy lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty żądanej kwoty, czym działał na szkodę M. K. (1),

tj. o czyn z art. 13 § 1 i 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

V. w dniu 10 kwietnia 2014r. w S. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.439,31 złotych M. K. (1) wystawiając w dniu 08.04.2014r. nienależny rachunek nr (...) za nie zlecone i za nie wykonane usługi windykacyjne wynikające z umowy windykacji zawartej w dniu 02.04.2014r. pod sygn. (...) wiedząc iż czynności nie wykonano i nie zlecano windykacji wobec firmy (...) Sp. z o.o. i firmy (...) o.o. oraz znając prawidłową nazwę oraz siedzibę firmy (...) Sp. z o.o. usiłując wprowadzić w błąd M. K. (1) co do faktu podejmowanych czynności windykacyjnych oraz wysokości należnych mu kosztów lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty żądanej kwoty, czym działał na szkodę M. K. (1),

tj. o czyn z art. 13 § 1 i 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kkk

VI. w dniu 22 kwietnia 2014r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wezwał M. K. (1) prowadzącego firmę (...) z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 5.000,00 złotych tytułem kar umownych oraz kwoty 1.439,31 złotych wynikającej z rachunku nr (...) z dnia 08.04.2014r. za nie zlecone i za nie wykonane usługi windykacyjne wynikające z umowy windykacji zawartej w dniu 02.04.2014r. pod sygn. (...), wiedząc iż czynności nie wykonano oraz że kara umowna jest nie należna z powodu nie ziszczonych przesłanek do jej zaistnienia usiłując wprowadzić w błąd M. K. (1) co do ziszczenia się warunku do zaistnienia kar umownych lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty żądanej kwoty, czym działał na szkodę M. K. (1),

tj. o czyn z art. 13 § 1 i 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

VII. w dniu 21 maja 2014r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskawszy od M. K. (1) odmowę zapłaty rachunku nr (...) z dnia 08.04.2014r w kwocie 1.439,31 złotych oraz kar umownych w kwocie 5.000,00 złotych z tytułu nienależnych usług windykacyjnych zainicjował postępowanie przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydziałem Cywilnym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie (...)uzyskując nieprawomocny nakaz zapłaty kwoty 6439,31 złotych na swoją rzecz wiedząc, że czynności windykacyjnych nie wykonano wobec firmy (...) Sp. z o.o. i nie zlecano wobec firmy (...) Sp. z o.o. oraz że kara umowna za błędnie wskazaną nazwę firmy jest nie należna z powodu nie ziszczonych przesłanek do jej zaistnienia wprowadzając w błąd sąd co do zaistnienia przesłanek do wydania nakazu zapłaty lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na złożenie sprzeciwu od nakazu zapłaty, czym działał na szkodę M. K. (1),

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

VIII. w dniu 4 kwietnia 2014r. w S. przywłaszczył powierzoną mu przez K. P. (1) w ramach prowadzonej na podstawie umowy windykacji zawartej w dniu 02.04. 2014r. pod sygn.. (...)z M. K. (1), należność z długu w kwocie 658,50 złotych, której nie przekazał jako należnej M. K. (1), czym działał na szkodę M. K. (1) , ***tj. o czyn z art. 284§1kk***

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016r.:

I. G. Ł. (1) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od dnia 27 marca 2014r. do dnia 23 kwietnia 2014r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksła własnego in blanco poprzez podstępne uzyskanie w dniu 27 marca 2014r. podpisu J. S. (1) w imieniu G. S. (2) na wekslu własnym in blanco z dnia 26 marca 2014r. na zlecenie G. Ł.

(1) z terminem płatności 15 kwietnia 2014r., bez wiedzy J. S. (1) wypełnił weksel niezgodnie z jego wolą na kwotę 250 000zł po czym nakłaniał go do jego wykupu usiłując wprowadzić go w błąd co do istnienia zobowiązania z weksla, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty weksla, czym usiłował doprowadzić J. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, tj. dokonania przestępstwa z art.310§1kk w zb. z art.13§1kk w zw. z art. 286§1kk w zw. z art.294§1kk w zw. z art.11§2kk i za to na podstawie art.310§1kk w zw. z art.11§3kk wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

II. G. Ł. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 5 maja 2014r. w S. i C. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 60 000 zł puścił w obieg środek płatniczy w postaci podrobionego weksla własnego w ten sposób, że zbył firmie (...) S.A. z siedzibą w C. wypełniony przez siebie weksel własny z dnia 26 marca 2014r. na kwotę 250 000zł wiedząc, że jest on podrobiony i nie zabezpiecza on żadnego istniejącego zobowiązania finansowego i celem wprowadzenia w błąd firmy (...) S.A. co do prawdziwości istnienia zobowiązania wekslowego przekazał jej sporządzoną przez siebie fikcyjną listę kontowania rzekomo wpłaconych kwot przez J. S. (1) z tytułu wykupu weksla oraz w dniach 16 i 19 maja 2014r. wysyłał z założonej w tym celu skrzynki mailowej (...)korespondencję w imieniu J. S. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zwrot weksla przez firmę (...) S.A. w C., czym działał na szkodę tej firmy, tj. dokonania przestępstwa z art. 310§2kk w zb. z art.13§1kk w zw. z art. 286§1kk w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie art. 310§2kk w zw. z art.11§3kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

III. G. Ł. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2014r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić M. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25 079,43 wystawiając nienależną fakturę VAT nr (...) z dnia 7 kwietnia 2014r. z tytułu kary umownej za błędne podanie adresu dłużnika firmy (...) Sp. z o.o. wynikającej z umowy windykacji zawartej w dniu 2 kwietnia 2014r o numerze (...) znając prawidłową nazwę dłużnika i poprawny jego adres oraz wiedząc, że nie ziściły się podstawy do naliczenia kary umownej usiłując wprowadzić M. K. (1) w błąd co do zasadności wystawienia faktury i okoliczności rzekomego błędnego wskazania przez niego nazwy dłużnika, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty żądanej kwoty, czym działał na szkodę M. K. (1), tj. dokonania przestępstwa z art.13§1kk w zw. z art. 286§1kk i za to na podstawie art.14§1kk w zw. z art.286§1kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. G. Ł. (1) uniewinnił od czynów zarzuconych mu w pkt. III, V, VI, VII, VIII aktu oskarżenia;

V. Na podstawie art.85§1kk i art.86§1kk połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

VI. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części dotyczącej skazania w pozostałej części kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Wyrok zaskarżyli: prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec G. Ł. (1) kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena jego zachowania, charakter czynów, rozmiar potencjalnej szkody, a przede wszystkim warunki osobiste oskarżonego przemawiają za znacznie surowszym potraktowaniem sprawcy czynów.

Prokurator wniósł o zmianę przedmiotowego orzeczenia i podwyższenie kary łącznej do 7 lat pozbawienia wolności oraz utrzymanie pozostałych rozstrzygnięć w mocy.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w części skazującej G. Ł. (1). Wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to **art. 4 KPK w zw. z art. 7 KPK w zw. z art. 5 § 2 KPK**, które miało wpływ na treść zapadłego w sprawie Wyroku, a przejawiające się w rażącej dowolności, ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań: J. S. (1), G. S. (2), K. W., D. G. (1) oraz M. K. (1), co w konsekwencji

doprowadziło do szeregu błędów w ustaleniach faktycznych przejawiających się w niezgodnym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjęciu, że:

a) G. Ł. (1) podrobił dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksła własnego in blanco, poprzez podstępne uzyskanie w dniu 27.3.2014 r. podpisu J. S. (1) w imieniu G. S. (2), **w sytuacji, gdy** zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, żeby G. Ł. (1) de facto wyłudził podpis J. S. (1), szczególnie, że J. S. (1) **potwierdził**, że podpisał w imieniu żony plik dokumentów, których nawet **nie przejrzał i nie przeczytał** przed podpisaniem

b) G. Ł. (1) wypełnił weksel niezgodnie z wolą i wiedzą J. S. (1), **w sytuacji, gdy** zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie potwierdza tej okoliczności, zaś zeznania J. S. (1), G. S. (2) oraz K. W. powinny być oceniane przez pryzmat odpowiedzialności finansowej małżeństwa S. (1) wynikłej z zaciągniętego przez Nich zobowiązania oraz istniejącego interesu w **uniknięciu** tej odpowiedzialności

c) G. Ł. (1) **wyłudził podpis** J. S. (1) na wekslu in blanco **w sytuacji, gdy** J. S. (1) zeznał, że **podpisał** przedłożone przez oskarżonego dokumenty bez zapoznawania się z Ich treścią, bowiem jak ustalił Sąd „działał w zaufaniu do firmy oskarżonego”, co już samo w sobie **wyklucza** wyłudzenie podpisu przez G. Ł. (1), bowiem nie podjął On żadnych działań zmierzających do zyskania zaufania J. S. (1), by je później wykorzystać w celu rzekomego wyłudzenia podpisu (zaufanie buduje się latami, tak, jak obrońca buduje - z pozytywnym wynikiem - swoje zaufanie do organów władzy publicznej RP od 1989 r.)

d) G. Ł. (1) podrobił dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksła własnego in blanco, poprzez podstępne uzyskanie w dniu 27.3.2014 r. podpisu J. S. (1) w imieniu G. S. (2), **w sytuacji, gdy** z ustaleń Sądu wynika **bezsprornie**, że J. S. (1) - jak twierdzi, nie zauważył, aby podpisywał dokument w postaci weksła, co nie wskazuje, żeby takiego dokumentu wśród tych podpisywanych przez J. S. (1) nie było, szczególnie, że J. S. (1) nie wie jakie dokumenty wówczas podpisywał, bo się z nimi nie zapoznawał (zauważam, że raz po raz, na sale rozpraw wchodzi - przeszkadzając w ciągłości rozprawy - sekretarze dając do podpisu sędziom różne dokumenty: Ci zawsze, co najmniej, łypną okiem na to, co przedłożono Im do podpisu)

e) wśród dokumentów, których kopię wykonywała K. W. nie było dokumentu w postaci weksła, **w sytuacji, gdy** do wykonania kserokopii podano K. W. wszystkie dokumenty podpisane przez J. S. (1), co zostało potwierdzone zeznaniami tak K. W. jak i J. S. (1)

f) wśród dokumentów, których kopię wykonywała K. W. nie było dokumentu w postaci weksła, **w sytuacji, gdy** Sąd nie ustalił w jaki sposób na dokumencie stanowiącym weksel znalazł się pochodzący od J. S. (1) podpis, a dokument ten nie został skopiowany przez K. W., pomimo przekazania Jej wszystkich dokumentów, szczególnie, że ani J. S. (1) ani K. W. nie wskazywali, żeby przed podaniem Jej dokumentów oskarżony w jakikolwiek sposób nimi manipulował

g) G. Ł. (1) usiłował wprowadzić J. S. (1) w błąd co do istnienia zobowiązania z weksła, **w sytuacji, gdy** zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny, samodzielny, co oznacza, że już sam fakt istnienia prawidłowo wypisanego i podpisanego weksła, stwarza możliwość dochodzenia objętej nim wierzytelności, co wynika wprost z art. 16 prawa wekslowego

h) D. G. (1) przekazał G. Ł. (1) kwotę 3.000,00 zł w zamian za zwrot dokumentów podpisanych przez J. S. (1), **w sytuacji, gdy** okoliczności tej konsekwentnie nie potwierdza oskarżony, zaś fakt anulowania umowy poprzez Jej przekreślenie i opatrzenie pieczęcią, potwierdza, iż oskarżony nie miał zamiaru kontynuować wykonywania umowy, zaś przekazanie oryginałów w tej sytuacji było de facto **formalnością** nieobarczoną żadną opłatą

i) „weksel in blanco wypełnił oskarżony bez jakiegokolwiek porozumienia z pokrzywdzonym i niezgodnie z Jego wolą, bowiem J. S. (1) nic nie wiedział na ten temat, aby taki weksel podpisał”, **w sytuacji, gdy** fakt nieświadomości J. S. (1), co do tego, jakie dokumenty podpisał, wynika, jak już, nie z wprowadzenia Go w błąd, lecz, jak już, z Jego **własnego zaniedbania** przejawiającego się, jak już, w niezapoznaniu się z dokumentami, podpisaniu ich bez

uprzedniego przeczytania, przyjęcia na siebie zobowiązania z którego treścią J. S. (1) się, jak już, miał się nie zapoznać (kto podpisuje, ten daje świadectwo ... akceptacji treści tego, co jest nad podpisem, ... chociaż ?)

j) G. Ł. (1) zbył firmie (...) S.A z C. weksel wiedząc, że jest on podrobiony i nie zabezpiecza on żadnego istniejącego zobowiązania finansowego, **w sytuacji, gdy** podpis na wekslu pochodzi od J. S. (1), zaś okoliczność, że nie wiedział On co podpisuje, nie może stanowić podstawy do przyjęcia, iż doszło do podrobienia weksla, szczególnie, że J. S. (1) nie przejawiał żadnej inicjatywy w chęci nawet pobieżnego zapoznania się z dokumentami przedłożonymi przez oskarżonego, jak również **w sytuacji, gdy** wiarygodność wekslowa ma charakter abstrakcyjny i jej istnienie nie jest uzależnione od istnienia stosunku pierwotnego - myłę się ?

k) G. Ł. (1) puścił w obieg środek płatniczy w postaci podrobionego weksla, **w sytuacji, gdy** puszczeniem w obieg jest zachowanie polegające na wprowadzeniu falsyfikatu do obiegu, zaś weksel przesłany przez G. Ł. (1) nie miał cech falsyfikatu, bowiem był podpis na nim widniejący i pochodził od J. S. (1) - oryginał nie jest falsyfikatem

l) G. Ł. (1) usiłował • doprowadzić M. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, **w sytuacji, gdy** brak jest podstaw do takiego przyjęcia, szczególnie, że przyjęte, jak już, pomiędzy oskarżonym a M. umownymi w przypadku podania błędnych danych dłużników

m) G. Ł. (1) znał prawidłową nazwę i poprawny adres dłużnika (...) sp. z o.o., **w sytuacji, gdy** zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, M. K. (1) i K. P. (1) oraz zasady doświadczenia życiowego wskazują, że gdyby G. Ł. (1) znał adres dłużnika, to udałby się do niego, celem wezwania do zapłaty, co uczynił w przypadku K. P. (1) przy czym, owe naruszenia, owe błędy miały **wpływ** na treść zaskarżonego – w części - wyroku, gdyż brak tych błędów pozwoliłby na wydanie postulowanego przez obronę rozstrzygnięcia w postaci uniewinnienia G. Ł. (1) od czynów, za które został błędnie skazany, o czym szerzej w Uzasadnieni niniejszego wystąpienia **2.** naruszenie przepisów prawa materialnego, a to **art. 310 § 1 i 2 KK, art 286 § 1 KK** poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w błędnym uznaniu, iż działania G. Ł. (1), wypełniają znamiona czasownikowe czynów zabronionych opisanych w powyższych przepisach, **w sytuacji, gdy** działania G. Ł. (1) nie zawierają znamion czynu zabronionego

II. w związku z powyższym, **wniósł** o:

- **zmianę** skarżonego wyroku poprzez **uniewinnienie** oskarżonego G. Ł. (1) od czynów opisanych w punkcie I, II i III części dyspozytywnej Wyroku

ewentualnie

- **uchylenie** skarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna. Częściowo trafna była również apelacja prokuratora.

Przed przystąpieniem do omawiania tej części apelacji obrońcy, która okazała się trafna, wskazać należy, że weksel in blanco będący przedmiotem wykonawczym czynów określonych w punktach I i II części wstępnej został – wbrew twierdzeniom skarżącego – uzyskany w sposób podstępny.

Nie ulega bowiem wątpliwości – do czego Sąd odwoławczy wróci w dalszej części rozważań – że podpis J. S. (1) na wekslu został nakreślony przez niego własnoręcznie, ale z upoważnienia żony prowadzącej działalność gospodarczą. Przed dniem 27 marca 2014r. oskarżony nie miał żadnych kontaktów ani z J. S. (1), ani z G. S. (2). Dopiero, gdy małżonkowie S. (1) uzyskali od D. G. (1) informację o istnieniu skutecznej firmy windykacyjnej (...) skontaktowali się z oskarżonym, w rezultacie czego pojawił się on w biurze podróży prowadzonym przez nich z plikiem dokumentów upoważniających do prowadzenia windykacji. Do podpisania weksla nie mogło zatem dojść wcześniej, a pomiędzy stronami nie istniał stosunek prawny uzasadniający wystawienie weksla. W tym samym dniu oskarżony zwrócił się

telefonicznie i mailowo do G. S. (2) o potwierdzenie pełnomocnictwa dla męża do podpisania tych dokumentów. Zarówno tego dnia, jak i następnego G. S. (2) odmówiła wystawienia pełnomocnictwa argumentując, że umowa jest dla nich wyjątkowo niekorzystna. W dniu 28 marca 2014r. oskarżony pojawił się w jej firmie i anulował windykację przekreślając podpisany przez J. S. (1) egzemplarz umowy. W związku z tym, również po tej dacie nie powstał żaden stosunek prawny uzasadniający wystawienie weksla. Skarżący i oskarżony nie naprowadzili zaś, kiedy do podpisania weksla mogło dojść i w jakich innych okolicznościach. Jedyną zatem możliwością było podpisanie weksla przez J. S. (1) wraz z plikiem innych dokumentów w momencie, gdy G. Ł. (1) pojawił się w biurze pokrzywdzonego w dniu 27 marca 2014r. Podanie do podpisu trzymanego w ręku pliku dokumentów nosi ze strony oskarżonego znamiona podstęp, bowiem na skutek jego działań pokrzywdzony nie wiedział nawet, iż jednym z podpisywanych dokumentów był weksel własny in blanco, a myślał, że podpisuje dokumenty związane ze zleceniem windykacji.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w apelacji wskazać należy, że nieostrożność jednej strony (podpisanie pliku dokumentów bez uważnego przeczytania) nie zwalnia drugiej strony działania od odpowiedzialności za podstęp. Według Słownika języka polskiego „podstęp” oznacza działanie mające na celu zmylenie kogoś. I rzeczywiście, G. Ł. (1) udało się zmylić J. S. (1) do tego stopnia, iż myślał on, że podpisał wyłącznie (anulowane później) dokumenty dotyczące windykacji, aż do momentu, gdy wypełniony dokument wekslowy trafił do niego z żądaniem wypłaty.

Takich ustaleń nie zmienia fakt, że K. W. zeznała, że skserowała wszystkie dokumenty otrzymane oskarżonego podawane nie jak zeznał J. S. (1) – kartka po kartce, ale w pliku. Nie zmienia to bowiem faktu, iż tylko oskarżony był dysponentem tego pliku dokumentów, a w ręku – oprócz dokumentów podpisanych przez J. S. (1), miał też inne – chociażby niepodpisany drugi komplet dokumentów, które pozostawił w biurze podróży. Zatem tylko oskarżony miał możliwość wyciągnąć weksel z tego pliku i podać resztę dokumentów K. W. do skserowania.

W przypadku czynu drugiego wykazanie podstęp jest łatwiejsze, bowiem oprócz czynności podstępnych w momencie uzyskania weksla, oskarżony podjął dalsze działania myślące łącznie z utworzeniem konta mailowego, z którego pochodziły wiadomości wystawione rzekomo przez J. S. (1).

Sąd odwoławczy uznał zatem za trafne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, że do podpisania weksla mogło dojść tylko w dniu 27 marca 2014r. w trakcie wizyty G. Ł. (1) w Biurze (...), że weksla in blanco nie było w pliku dokumentów podanych K. W. i że stron nie wiązał żaden stosunek prawny, który weksel miał zabezpieczać.

Obrońca oskarżonego ma rację wskazując, że zobowiązanie wynikające z weksla ma charakter abstrakcyjny i sam weksel może być przenoszony, niezależnie od stron umowy, którą zabezpiecza. Tyle, że weksel własny musi spełniać wymogi wynikające z art. 101 Prawa wekslowego i musi zawierać 7 cech wskazanych w tym przepisie, aby w ogóle mógł być uznawany za weksel. W tym momencie należy dojść do clou sytuacji sprokurowanej przez oskarżonego, a mianowicie tego, że stosunek prawny wynikający z weksla ma charakter stosunku zobowiązaniowego i nie powstaje, gdy jedna ze stron nie obejmuje swoim zamiarem wystawienia weksla. W sytuacji zatem, gdy J. S. (1) nie objął swoją wolą wystawienia weksla, nie mogła zostać zrealizowana podstawowa cecha weksla, a mianowicie swobodnego jego wystawienia. Jak zresztą wskazuje się w orzecznictwie „weksel własny in blanco to dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy złożony **w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania** wekslowego. Nie jest on jeszcze wekslem w rozumieniu Prawa wekslowego, bo nie zawiera wszystkich elementów wymaganych dla ważności weksla, ale jest dokumentem” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 lutego 2013r., sygn. II AKz 34/13, LEX nr 1342004). Zarówno w tym orzeczeniu, jak i w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 października 2012r. (sygn.. II AKa 290/12, LEX nr 1236124) wskazuje się jednak, że uzupełnienie weksla in blanco w sposób sprzeczny z porozumieniem wekslowym stanowi typowy przypadek realizacji znamion z art. 270 § 2 k.k. Pogląd ten wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 sierpnia 2011r., sygn. V KK 35/11 i funkcjonuje również w literaturze (W. Wróbel: Kodeks karny. Komentarz pod red. A Zolla, t. 33 do art. 270).

Sąd rozpoznający tę sprawę podziela powyżej przywołane poglądy i wskazuje, że rację ma skarżący podnoszący, że naniesienie podpisu na wekslu in blanco przez J. S. (1) wyłącza możliwość przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 310 § 1 lub 2 k.k. Podrobienie dokumentu ma bowiem miejsce wówczas, gdy dokument ten nie pochodzi od osoby,

w imieniu której został on sporządzony. Zachowanie takie wyczerpuje jednak znamiona ustawowe czynu określone w art. 270 § 2 k.k., jak wskazano powyżej przyjmowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych i w literaturze prawa karnego. Dochodzi bowiem do wypełnienia blankietu weksla w sposób niezgodny z wolą wystawcy, a trudno o bardziej wyrazistą formę takiego zachowania, aniżeli wówczas, gdy wystawca w ogóle nie wiedział o podpisaniu takiego dokumentu. Sąd podzielił zatem zarzut apelacji obrońcy oskarżonego wymieniony w pkt 1 lit. d, a w konsekwencji również wskazany w pkt 1 lit. k (i częściowo w pkt 1 lit. j), gdyż późniejsze przeniesienie weksla na rzecz firmy (...) S.A. nie zmienia charakteru weksla, jako dokumentu nie podrobionego, ale wypełnionego niezgodnie z wolą wystawcy.

Sąd nie podziela natomiast poglądu skarżącego, jakoby nie doszło do realizacji znamion z art. 286 § 1 k.k., bowiem oskarżony wystąpił do G. S. (2) i J. S. (1) z żądaniem zapłaty kwoty wynikającej z weksla, którego pokrzywdzeni nie wystawili. Fingowanie weksla poprzez jego wypełnienie wbrew woli J. S. (1) wyczerpuje znamiona z art. 270 § 2 k.k. już w momencie wypełnienia tego dokumentu. Dalsze jednak wystąpienie z żądaniem zapłaty stanowi o usiłowaniu czynu z art. 286 § 1 k.k., gdyż zmierza do rozporządzenia przez pokrzywdzonych kwotą wynikającą z weksla, mimo że zobowiązanie takie nie powstało, co powoduje, iż oczekiwane rozporządzenie byłoby niewątpliwie niekorzystne dla pokrzywdzonych. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że zamiar bezpośredni oszustwa nie musiał istnieć w chwili uzyskiwania podpisu na wekslu, ale w momencie podjęcia działań oszukańczych, czyli wystąpienia z wekslem do zapłaty, a w tej chwili niewątpliwie doszło do działania z zamiarem bezpośrednim, gdyż oskarżony miał świadomość, iż nie doszło do zawarcia umowy wekslowej z tej chociażby racji, że pokrzywdzony nawet nie wiedział o podpisaniu druku weksla.

Dlatego w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I zwrot „po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla własnego in blanco poprzez podstępne uzyskanie” należało zastąpić określeniem „po podstępnym uzyskaniu”. Konsekwencją częściowego uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego było zastąpienie w kwalifikacji prawnej tego czynu art. 310 §3 k.k. przez przepis art. 270 §2 k.k., wobec czego podstawą wymiaru kary za ten czyn musiał zostać art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jako przewidujący karę do 10 lat pozbawienia wolności, wyraźnie większą, aniżeli zagrożenie ustawowe przewidziane w art. 270 § 2 k.k. Oznaczało to powrót do kwalifikacji prawnej znanej stronom z aktu oskarżenia, do tego postulowanej w apelacji obrońcy oskarżonego, stąd brak pouczenia w trybie art. 399 § 1 k.p.k., gdyż nie doszło do zmiany kwalifikacji w stosunku do oskarżenia.

Przechodząc do omówienia zarzutów związanych z czynem drugim wskazać należy, że trafna jest oczywiście ta część zarzutów (i argumentacji) apelacji obrońcy oskarżonego, która dotyczy podrobienia weksla. Oskarżony zrealizował natomiast drugie z alternatywnych znamion wskazanych w art. 270 § 2 k.k. czyli użył tego dokumentu. Ponieważ w znamionach czynu z art. 270 § 2 k.k. ustawodawca użył funktora alternatywy rozłącznej „albo” oznacza to, że wypełnienie dokumentu i jego użycie stanowią odrębne czyny, w związku z czym możliwe było dwukrotne pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności – osobno za wypełnienie dokumentu, osobno za jego użycie. W przypadku tego czynu działań oszukańczych markujących istnienie zobowiązania, które miała wyegzekwować firma (...) S.A. było więcej. Przede wszystkim oskarżony miał świadomość, że nie istnieje zobowiązanie wekslowe, a sam weksel został przez niego wypełniony bez woli J. S. (1). Wprowadził w tym zakresie spółkę (...), która nie miała wiedzy, że on sam wypełnił weksel in blanco, natomiast przekazał informację, że zobowiązanie wekslowe istnieje. Sporządził przy tym fikcyjną listę kontowania rzekomych wpłat J. S. (1) i korespondencję prowadzoną rzekomo z J. S. (1) ze skrzynki mailowej (...)założonej przez siebie. W tym przypadku znamiona usiłowania oszustwa dotyczyły zachowania oskarżonego w stosunku do firmy (...) S.A. nie mającej świadomości, że wszystkie działania podejmowane rzekomo przez J. S. (1) były w rzeczywistości realizowane przez oskarżonego. Dokument, który G. Ł. (1) przekazał (...), jak już wspomniano nie był wekslem, gdyż nie zawierał wszystkich cech wskazanych w Prawie wekslowym, gdyż oprócz podpisu na dokumencie pochodzącym od J. S. (1), żadne inne cechy nie zostały wypełnione w chwili wystawiania weksla, ani uzgodnione między stronami. Niemniej podpis na dokumencie nie był podrobiony, w związku z czym nie doszło do realizacji znamion z art. 310 § 2 k.k. W rezultacie w opisie czynu należało wyeliminować zwroty: „puścił w obieg środek płatniczy w postaci podrobionego weksla własnego w ten sposób, że” oraz „jest on podrobiony i”, a w

kwalifikacji prawnej tego czynu w miejsce art. 310 §2 k.k. trzeba było wskazać art. 270 §2 k.k. Usiłowanie oszustwa zagrożone było karą do 8 lat pozbawienia wolności, a przestępstwo z art. 270 § 2 k.k. – do 5 lat pozbawienia wolności, wobec czego należało jako podstawę wymiaru kary wskazać art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. Ponieważ również i w tym przypadku nie doszło do zmiany kwalifikacji prawnej w stosunku do aktu oskarżenia, Sąd nie stosował pouczeń z art. 399 § 1 k.p.k.

Przechodząc do oceny zarzutów skierowanych przeciwko czynowi przypisanemu w punkcie III części dyspozytywnej, wskazać należy, że w tym zakresie zaskarżony wyrok jest trafny. Skarżący niesłusznie stawia znak równości pomiędzy windykacją prowadzoną przeciwko K. P. (1), a późniejszą prowadzoną na zlecenie M. K. (1) przeciwko (...). W pierwszym przypadku oskarżony miał do czynienia z realnie istniejącą osobą przeciwko której można wszcząć i przeprowadzić egzekucję lub czynności windykacyjne. W odniesieniu do P. sytuacja wyglądała zgoła odmiennie, gdyż posiadała ona tzw. biuro wirtualne, a zatem wszelkie doręczenia wezwań nie wchodziły w rachubę, gdyż równie dobrze mógł to uczynić M. K. (1) wynajmujący te biuro. Oskarżony nie miał realnych możliwości przeprowadzenia czynności windykacyjnych, zresztą nie naprowadził żadnych dowodów wskazujących na to, że jakiegokolwiek nieudane czynności przeprowadził. Co więcej, jego zachowanie przypisane w pierwszych dwóch przypadkach wskazuje, że modus operandi oskarżonego opierał się na pozyskiwaniu możliwości uzyskiwania przychodów z prawdziwej działalności gospodarczej (vide windykacja przeciwko K. P. (1), czy przyjęcie zlecenia od państwa S. (1) przeciwko M. G.), ale i znajdowania dodatkowego nielegalnego źródła dochodu (czy to z pobierania pieniędzy za odstąpienie od umowy lub realizacji weksla). W takim sposobie działania mieści się również podłożenie weksla w pliku innych dokumentów, jak i specjalny błąd w zapisie nazwy przedsiębiorstwa, aby uzasadniał wystawienie horrendalnej kary umownej. Oczywiście, istnieje konstytucyjna swoboda umów, do której odwołuje się obrońca oskarżonego, ale i istnieje kontrola tych umów przez sądy cywilne, aby kara umowna nie przeradzała się w pozaprawny środek represji. Odwołując się do ugruntowanych poglądów prezentowanych w orzecznictwie (por. postanowienie SN z 29 stycznia 2004 r., I KZP 37/03, LEX nr 140096; wyrok SN z 14 stycznia 2004 r., IV KK 192/03, LEX nr 84458) i literaturze (np. M. Dąbrowska-Kardas: Kodeks karny. Komentarz pod red. A. Zolla, t. 30 do art. 286), wskazać należy, że tzw. oszustwo sądowe polega właśnie na sfingowaniu dowodów, które mają doprowadzić sąd do rozporządzenia cudzym mieniem. W tym przypadku mamy do czynienia z oszustwem przedsądowym, kiedy to na podstawie dokumentu imitującego weksel lub na podstawie żądania wypłaty kary umownej za niepopelnione przekroczenie umowy, oskarżony domagał się zapłaty określonej kwoty na etapie przed złożeniem pozwu.

We wszystkich trzech przypadkach żądanie zapłaty stanowiło wprowadzenie w błąd co do istnienia roszczenia, a spełnienie żądania niewątpliwie stanowiłoby niekorzystne rozporządzenie mieniem, gdyż strona, do której kierowane było żądanie wypłacałaby środki bez podstawy prawnej. Dlatego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów kierowanych przeciwko zaskarżonym rozstrzygnięciom, poza zasadnym zarzutem niewłaściwego przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 310 k.k. na skutek niezasadnego przyjęcia, że weksel sygnowany przez J. S. (1) został podrobiony.

Ostatni zarzut, wymagający odniesienia dotyczy rzekomo niezasadnego przyjęcia, że D. G. (1) przekazał G. Ł. (1) kwotę 3000 złotych za zwrot dokumentów (zarzut 1 lit. h). W ocenie Sądu odwoławczego, to ustalenie faktyczne nie ma żadnego znaczenia dla wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, bowiem niezależnie od tego, czy doszło do przekazania tej kwoty czy też nie, mógłby zapaść wyrok skazujący. Nawet zatem stwierdzenie zasadności tego błędu w ustaleniach faktycznych, nie stanowi względnej przyczyny odwoławczej. Sąd odwoławczy stoi jednak na stanowisku, że Sąd meriti prawidłowo ocenił dowody i ustalenie, że D. G. (1) zapłacił kwotę 3000 złotych G. Ł. (1) – jest prawidłowe. Późniejsze wykorzystanie dokumentu wekslowego wskazuje, że trafne były podejrzenia państwa S. (1), iż w ich interesie leży zwrot oryginałów dokumentów. Porównując zeznania D. G. (1), które we wszystkich istotnych okolicznościach, tam gdzie była możliwa ich weryfikacji polegały na prawdzie z wyjaśnieniami oskarżonego, wskazują, że słusznie Sąd za podstawę swoich ustaleń faktycznych przyjął zeznania D. G. (1).

Przechodząc do kwestii wymiaru kary, stwierdzić należy, że konieczne stało się skorygowanie jej w odniesieniu do dwóch pierwszych czynów, czego rezultatem było uchylene dotychczasowej kary łącznej.

Dotychczas czyn przypisany w punkcie I był zbrodnią zagrożoną karą od 5 lat pozbawienia wolności. Zmiana kwalifikacji prawnej spowodowała, że nowe zagrożenie karą kształtowało się w granicach od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Kwota, której domagał się oskarżony przekraczała próg wartości znacznej, a podstępny charakter działania, uprzednia karalność i pewna nieustępliwość w działaniu, czego rezultatem było ponowne wystąpienie z żądaniem zapłaty nieuprawnionej kwoty, powodują, że zdaniem Sądu odwoławczego, kara, która w pełni uwzględni względy sprawiedliwościowe i prewencyjne, powinna zostać ukształtowana na poziomie 3 lat pozbawienia wolności.

Również kara za czyn drugi musiała zostać obniżona, gdyż nowe granice wymiaru kary kształtowały się w granicach od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu odwoławczego kara respektująca cele wyrażone w art. 53 k.k. powinna wynosić rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Duża (choć nie znaczna w rozumieniu Kodeksu karnego) dochodzona w sposób nieuprawniony kwota uzasadnia wymierzenie takiej kary. Przy tym względy prewencji szczególnej wynikające z karalności za podobne czyny i względy prewencji ogólnej dotyczące odpowiedniego karania sprawców podobnych przestępstw przemawiają za takim wymiarem kary.

Obniżenie kar do tego wymiaru skutkowało nieuwzględnieniem apelacji prokuratora w tej części. Sąd Apelacyjny podzielił jednak apelację prokuratora w zakresie propozycji nowego ukształtowania kary łącznej i niestosowanie pełnej absorpcji. Sąd podzielił stanowisko, że powielanie działań przestępnych, pewien rozrzut czasowy czynów, odmienna osoba pokrzywdzona w przypadku czynu III, powodują, że nowa kara łączna powinna zostać orzeczona powyżej kary minimalnej, w pobliżu kary uśrednionej równo odległej od kary z zastosowaniem absorpcji i z zastosowaniem kumulacji. Z uwagi na wymiar poszczególnych kar jednostkowych rozważać należało wymierzenie kary łącznej pomiędzy 3 latami pozbawienia wolności, a 5 latami i 2 miesiącami pozbawienia wolności. Kara uśredniona wynosiła 4 lata i miesiąc pozbawienia wolności, dlatego Sąd zdecydował się wymierzyć karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, która naszym zdaniem najlepiej odda istotę i stopień społecznej szkodliwości wszystkich trzech czynów, jakich dopuścił się oskarżony.

Uwzględniając częściowo apelacje: obrońcy oskarżonego i prokuratora oraz nie znajdując przyczyn, dla których należało wyjść poza granice apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 §1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

5. uchylił karę łączną pozbawienia wolności,
6. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 części dyspozytywnej:
  - a. w opisie czynu zwrot „po uprzednim podrobieniu dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla własnego in blanco poprzez podstępne uzyskanie” zastąpił określeniem „po podstępnym uzyskaniu”,
  - b. w kwalifikacji prawnej tego czynu art. 310 §3 k.k. zastąpił przepisem art. 270 §2 k.k.,
  - c. jako podstawę wymiaru kary za ten czyn wskazał art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.,
  - d. obniżył karę wymierzoną za ten czyn do 3 lat pozbawienia wolności,
7. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 części dyspozytywnej:
  - d. w opisie czynu wyeliminował zwroty: „puścił w obieg środek płatniczy w postaci podrobionego weksla własnego w ten sposób, że” oraz „jest on podrobiony i”,
  - e. w kwalifikacji prawnej tego czynu w miejsce art. 310 §2 k.k. wskazał art. 270 §2 k.k.,
  - f. jako podstawę wymiaru kary wskazał art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. i karę za ten czyn obniżył do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

8. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

a w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy.

Co do kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 636 §1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich ponoszenia.

(A. Wiśniewski) (A. Olszewski) (M. Jankowska)